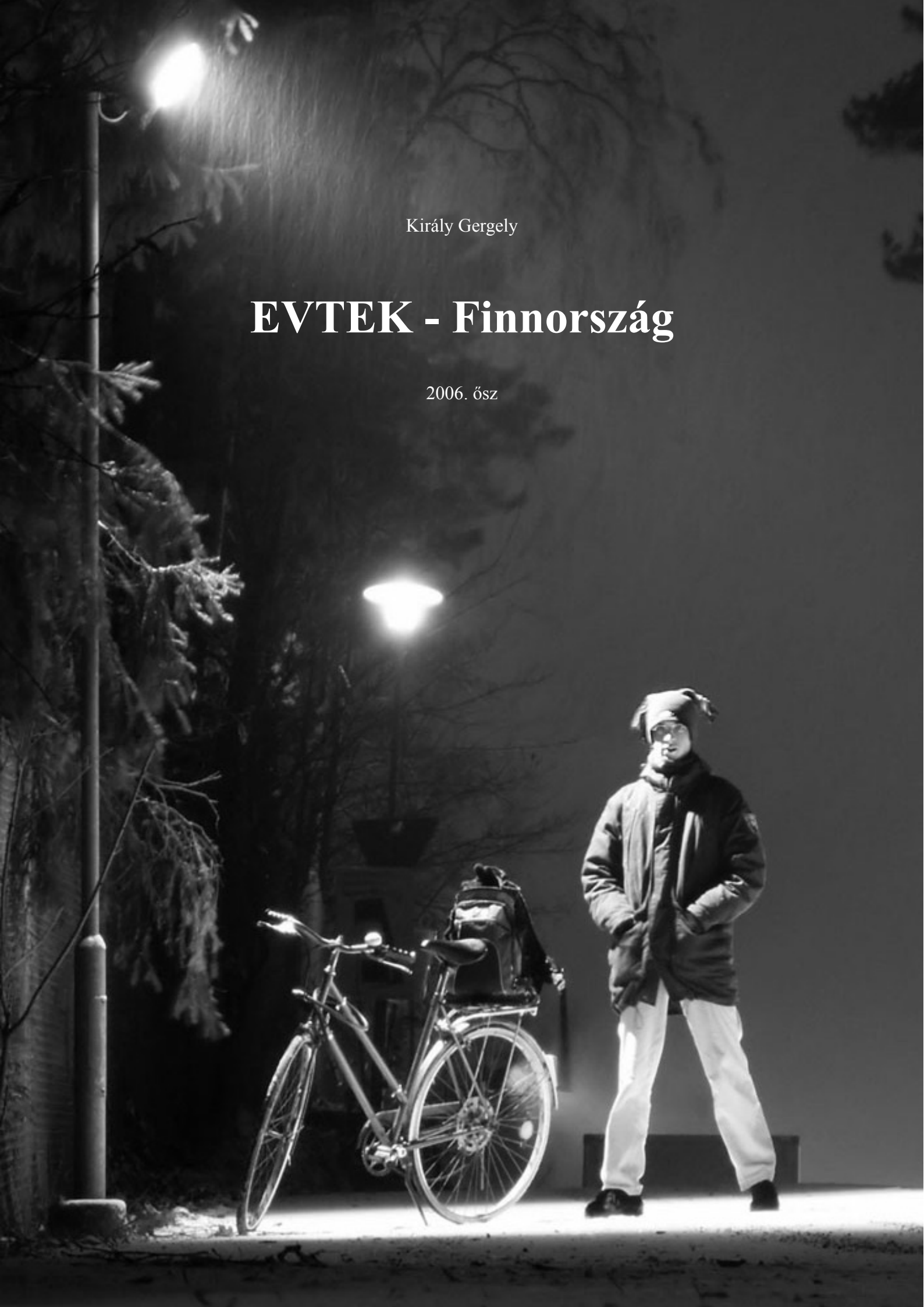

Király Gergely

EVTEK - Finnország

2006. ősz

Kuriózum, Észak, jólét. Főként ezekért választottam Finnországot erasmusos félévem helyéül. De sokat számított az is, hogy pályázatom beadása előtt innen kaptam egyedül választ kérdéseimre a kinti tanulmányokkal kapcsolatban. Csomagolástechnológusnak tanulok, de egyik megpályázható helyen se tudtam volna tanulni ehhez kapcsolódó tárgyakat. Azonban ezt csöppet sem bánom, mivel a Helsinki mellett található EVTEK egyetemen nagyon sok hasznos és érdekes dolgot tanultam.

Augusztus 13-án este, vasárnap utaztam ki, mert ekkor indult az utolsó fapados járat Helsinkibe. Viszont a rákövetkező hétre szervezték meg azt, hogy az egyetemi hallgatókból álló tutorok felveszik az érkező diákokat és elviszik a szállásukra. Úgy volt, hogy ott alszom a repülőtéren, de az egyik ilyen tutor felhívott telefonon, hogy el tud hozni a saját autójával. Így már aznap a szállásomon aludtam.

Egy 62 négyzetméteres apartmanban kaptam helyet. Egy lengyel és egy katalán fiú volt a szobatársam, és mindannyiunknak egy-egy 13 nm-es szoba jutott. Közös volt a konyha, a fürdőszoba, meg egy kis sufni. Elég jól fel volt szerelve minden, nem kellett semmit sem venni vagy kölcsönözni, még az internet kapcsolat is benne volt a havi 220 euro-s árban. Ráadásul Kiloban, egy csendes kis településen voltak ezek faházak, melyek egyikében, az erdő mellett laktam. A legtöbb cserediák azonban Helsinkiben, vagy annak környékén kapott helyett egy tömbház egyik lakásán, ráadásul drágábban. Szóval így néz ki Finnországban egy kollégium. Ja, és persze van külön épület, ahol lehet szaunázni, meg egy klubterem kis konyhával, biliárdasztallal, Play Station 2-vel. Ebben az épületen található a mosoda is, ahol a mosógépeket egy emeldíjas telefonhívással lehet elindítani.

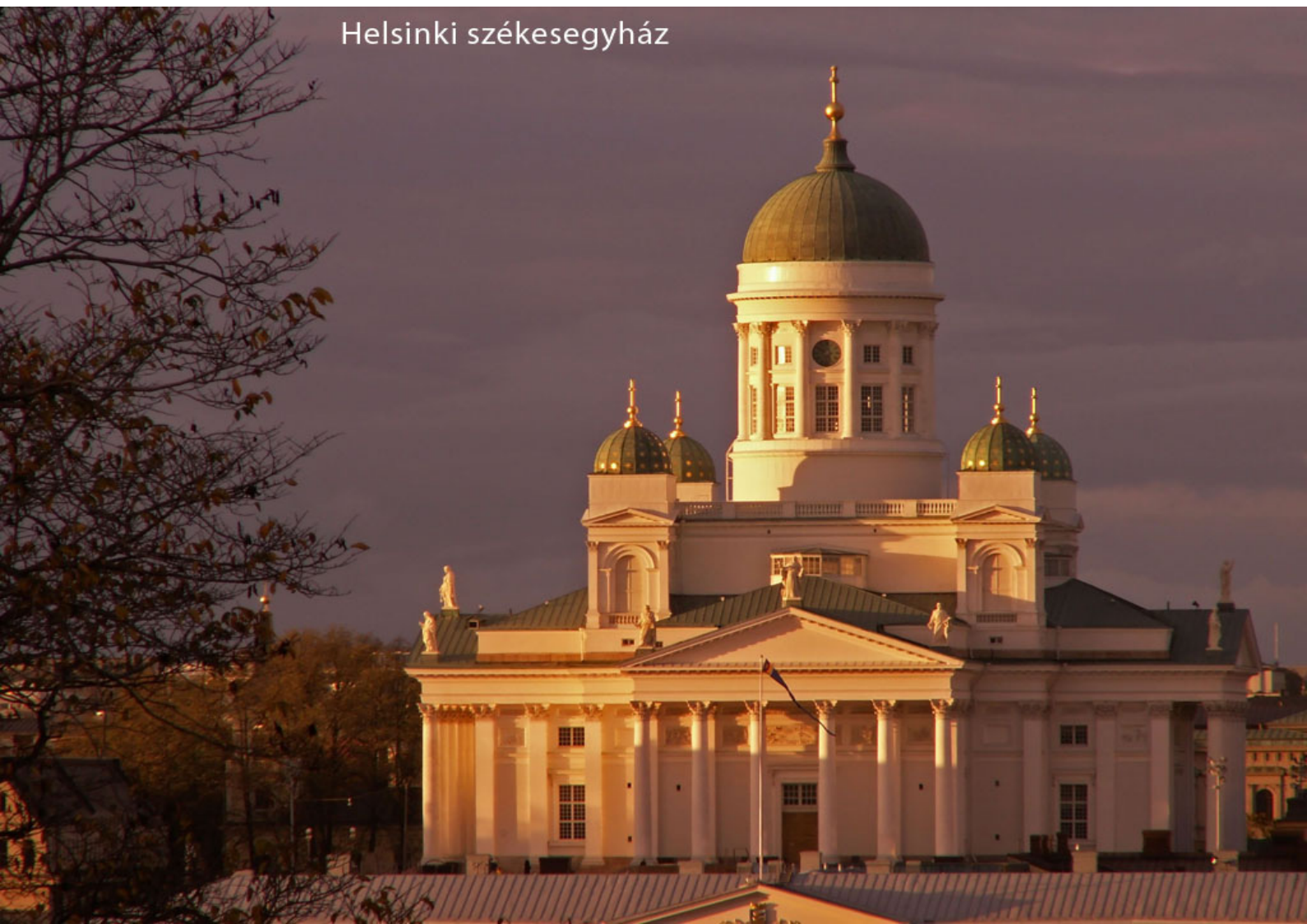
Az egyik házsor Kiloban. Egy ilyen felső szintjén laktam.

Az egyetem technológiai kara, ahová jártam, az Espooban levő Leppävaara nevű településen található. Espoo a második legnagyobb város Finnországban és közvetlenül Helsinki mellett fekszik, viszont sok kis centrumból áll, mint Kilo vagy Leppävaara. Egyáltalán nem tűnik városnak, inkább falu hangulata van a sok erdőnek és zöld övezetnek köszönhetően. A kijebbi eső utakat fel sem aszfaltozzák, de nem azért, mert nincs rá pénz, mint Romániában. Majdhogynem azt kell mondanom, hogy azt se tudják, hogy mire költsék a pénzüket. Ott aztán tényleg „erős a gazdaság, stabil, és nagy a jólét.” Mintha az önkormányzat érezné magát szegényben, ha valami nem megfelelő. Például ha a gyerekek kinéznek maguknak egy helyet gördeszkázni, akkor nyomban építenek oda egy parkot. Az államtól külön „zsebpénzt” is kapnak az emberek csak azért, mert finn állampolgárok. Lappföldön meg taxival viszik a gyerekeket iskolába, ezt is az adófizetők pénzén. Továbbá rengeteg játszótér, pihenőövezet, liget, kirándulóhely és bicikliút található Finnországban. Minden modern, tiszta és jó minőségű.

A közlekedés nagyon drága. Egy sima jegy 2,2 euro, de ha Helsinkibe szeretnék bevonatozni, az már több, mint 3 euro. Ezért inkább vettem egy használt kerékpárt, ezzel jártam az iskolába (6 perc), ezzel fedeztem fel a környéket és tettem kisebb-nagyobb bicikli túrákat. Érdekes, hogy már jó messziről lefékeznek az autósok, ha meglátják, hogy egy kerékpáros közelít a kereszteződéshez. Dudálást is csak egyszer hallottam. Szóval az emberek nyugodtak, kedvesek és mosolygósak. Nem kell félni, mint a Józsefvárosban. Rengeteg a kerékpáros, kocogó és bottal sétáló. Nem is láttam kövér embert, de idősekkel is ritkán találkoztam. Viszont sok a rocker, fekete ruhákban, telepiercingelt arccal. Én nem értek egyet ezzel az életstílussal.

Helsinki székesegyház

Heti egyszer azért mindig bevonatoztam Helsinkibe (15 perc), bevallom ilyenkor blicceltem. Így sem volt elég az ösztöndíj, pedig nagyon spórolósan éltem. Szállással együtt átlagosan 400 eurot költöttem egy hónapban. 3 boltban vásároltam, minden élelmiszert ott, ahol a legolcsóbb volt. Helsinkiben nincs sok látnivaló, maga a város is elég szürke és kicsi. Nagyon tetszettek viszont a nagy hajók. Először a tallinni utamon utaztam egy ilyen 10 emeletes komppal. 3 és fél órás az út, pedig a repülő 5 perc alatt tetet ezt meg Észtország és Finnország között. Tallinnban csak az óvárost érdemest megnézni, a többi elég lepusztult. Egyszer azért érdemes elmenni, diákjegy csak 15€ oda-vissza. Stockholmra viszont nem elég egy nap. Első alkalommal sok időm ráment a Vasa múzeumra, ahol egy 1633-ban elsüllyedt, majd 1956-ban kiemelt korabeli hadihajót lehet megtekinteni kitűnő állapotban. Másodszorra meg szinte végig a Gamla Stanban, az óvárosban sétáltam. Stockholm fekvése, épületei sokkal szebbek, mint Helsinkié. A hajóút viszont 17 órás, így odafele és visszafele is kabinban aludtam. A városnézésre meg 6 óra jut, aztán már indul is vissza a hajó. Nem is jegyet, hanem kabint kell venni egy ilyen útnál. Egy kabin, melyben maximum 4 ember aludhat több, mint 120 euro. Viszont ha valaki sokat vásárol a fedélzeten található supermarketben, akkor bónuszjegyet kap. Akinek nem kell, az apróhirdetésben eladja kb. 20 euroért. Én mindkétyszer egy ilyet vettem, és ha négyen mentünk volna, akkor csak 5 euroba került volna fejenként az út. Szóval, ha valaki Stockholmba szeretne hajókézni, írja be a keresőbe, hogy „bonuskortti”. Mindenképp érdemes elmenni egyszer, maga az út is egy nagy élmény. A finnek többnyire csak ezért utaznak, hogy jól bevásároljanak a Tax free boltokban. Még a nénikék és bácsikák is jól megrakott kis kerekessel hagyják el a hajót érkezéskor.

Első stockholmi utamra a Mariellával mentem. Nem egy új darab, de ez belülről nem látszik.

Vasa
múzeum
Stockholm-
ban.
Élőben
jobb...

A tanítás előtti hét az eligazítás időszaka volt. Előadásokat tartottak Finnországról, az egyetemről intéznievalókról. A tutorok körbevezettek az egyetemen (nagyobbra számítottam), és segítettek a tárgyak felvételében. Az utolsó nap meg elvittek minket egy buszos városnézésre Helsinkibe. A héten még egy piknikezést is szerveztek nekünk a tutorok ugyanide, de náluk egészen mást jelent ez a szó. Két népszerű finn játékot is játszottunk.

Mobiltelefon hajító verseny Helsinkiben a tutorok közreműködésével. Nehezítésképpen a két láb között kellett minél messzebbre dobni a Nokia 3210-est.

Az egyetem nagyon felszerelt, alap dolog, hogy minden tanteremben volt egy számítógép a tanári asztalon, projektor, nyomtató és mosdó. Ezeken felül a sok PC laborban pedig korszerű gépek, friss programok álltak a diákok rendelkezésére. Nem az van, mint itthon, hogy 12 könyvtári gépen lehet dolgozni vagy internetezni, és örülök, ha nem kell sorban állni és minden gép működik. Az EVTEK-ben szerintem az egy főre eső számítógépek száma megközelíti az egyet. Azzal meg nincs probléma, hogy valaki elrontja a gépet, mert mindenkinek saját felhasználóneve és jelszava van bejelentkezés-kor, és a termekbe is egy chipkulccsal lehet bejutni, így minden nyomon követhető. Nyomtatni, fénymásolni ingyen lehet, csak a papírt kell vinni. A könyvtárban angol nyelvű tankönyvek is kaphatók, de nem igazán van szükség jegyzetre. Viszont lehet WLAN kártyát is kölcsönözni, ha valaki a laptopján szeretné böngészni a netet. Az egész egyetemen ki van építve a WiFi, emellett mindenhol megtalálható a kábeles aljzat is. Külön labor van videoszerkesztéshez, és Macintosh gépek képszerkesztő programokhoz. Az egyetemen volt még társalgó, kondi terem, felszerelt tornaterem, és a kedven-cem, a szauna. Minden péntek délután, a foci után beültem egy órára. A szálláson lévő szaunában pedig nem maradtam 2 óránál rövidebb ideig. Mielőtt kijöttem Finnországba csak egy-kétszer szaunáztam életemben, de itt egész hamar függővé váltam. Teljesen felfrissül az ember egy punnyadás és egy hideg zuhany többszöri ismétlésével. Lehűlni a kinti teraszon is lehet, ha tehettem, akkor a hóban fürödtem. Ezen kívül egészséges, jót tesz a bőrnek, és jó ismerkedőhely is egyben. A tornaterem minden sporteszközből a legjobbakkal rendelkezik, Finnországban nem az ár számít, hanem a minőség. Focin és kosárlabdán kívül lehet ott floorballozni, tollasozni, teniszezni és ping-pongozni is. A floorball ott nagyon népszerű sport a jégkorong mellett, igaz, hasonlítanak is egymásra. Gyakran látni embereket az utcán, vonaton floorballütőkkel a kezükben. Hasonlítás-képpen, a Doberdó úti tornateremben olyan gyenge minőségű ütők vannak, hogy a fejüket külön meg kellett erősíteni egy csavarral, a nyelük meg hajlékony műanyagból van, szóval ezért nem lehet pontosan célozni. Tegnap bementem itthon egy floorball boltba és kíváncsiságból megérdeklődtem az árakat. Az előbb említett BMF-es szett (12 ütő, 3 labda) 17 ezer Ft, de láttam pont olyan profi ütőket is (üvegszálas, kompozit), amik az EVTEK tornatermében vannak. Ezek darabja 7-8 ezer Ft.

A menza 2,35 euroba kerül, de ezért éttermi színvonalú ebédet kap az ember. Az egész önkiszolgáló rendszerű, és nagyon gyorsan halad a sor. Többfajta köréből lehet venni, és bármennyit. Ugyanez vonatkozik a főételre, ha nem valami húsról van szó. Ilyenkor csak meghatározott mennyiséget szabad venni a fenti árért. Persze mindig van vegetáriá-nus étel is. Innivalóként lehet választani tejet, szörpöket vagy vizet. Fizetés után érdemes beállni a saláta- és a kenyérpulthoz is. 3 fajta saláta és 2 fajta öntet közül lehet választani, persze korlátlanul. A kenyérfajtákat már nem is tudom megszámolni. Meg lehet kenni vajjal, margarinnal, leönteni olíva olajjal és még sok mással. Szóval ilyen pazar ott a menza, bár az EVTEK szomszédságában levő másik egyetemen állítólag finomab-bat főznek. Tamperében (másik város) ugyanezt olcsóbban adják, és még gyümölcs is jár a végén. Ha valaki épp Helsinkiben éhezik meg, akkor ezzel az EVTEK-es étkezési jeggyel szintén 2,35 euroért lehet ebédelni a vasútállomástól nem messze.

Ez nem mozi, hanem a kisebbik előadóterem. Az ilyen párnázott székekben nehéz ébren maradni.

Társalgó

Két szak, az információtechnológia és a médiatechnológia volt angol nyelvű. Mivel az utóbbi áll közelebb tanulmányaimhoz, onnan választottam tantárgyakat, olyanokat, amik egyébként szorosan kapcsolódnak hobbijaimhoz.

Így vettem fel a Digital Photography-t, de elég komolytalan volt. Előadáson a diákok tartottak prezentációkat az aznapi témából (lencsék, záridő, vaku, mélységélesség...), aztán a gyakorlaton mindenki kapott egy 7 megapixeles gépet és minden alkalommal más-más a témában (portré, építészet, makró, csendélet, interiőr, snapshot, szabadon választott) kellett képeket készíteni. A kurzus végén minden témából a legjobban sikerült képet kinyomtattuk és portfólióként beadtuk. A vizsga nevetségesen egyszerű volt.

A Publishing Tools-t késve vettem fel, mert nem tudtam, hogy a képszerkesztésről szól. A többiektől hallottam, hogy a Photoshop nevű programmal dolgoznak, és azonnal jelentkeztem a tanárnál. Mindig is szerettem montírozásokat készíteni, gondoltam könnyű lesz. Azt hittem, hogy sok mindenről lemaradtam, de olyan lassú tempójú volt az óra, hogy egy kicsit unatkoztam is. Abban a korábban említett csúcstechnológiás Macintosh laborban dolgoztunk. A pixelgrafikus része a kurzusnak a Photoshopról szólt, utána a vektorgrafikus Freehanddel foglalkoztunk. A beadandó feladat egy DVD borító készítése volt a tanár által megadott képekből. Az előlapot Photoshoppal, mindenféle montírozással kellett megcsinálni, a hátlapot meg Freehanddel. Az osztályzása úgy történt, hogy a legjobban sikerültekhez viszonyították a többit. Így volt igazságos: aki sokat dolgozott vele, megérdemelten kapott jobb jegyet. A vizsga nem volt se könnyű se nehéz, pont így volt jó. Legalábbis nekem. A számítógépen kellett megadott feladatokat elvégezni.

Macintosh labor

A kedvencem a 3D Graphics and animation volt. Ez viszont meg kicsit túl gyorsan lett megtanítva, nagyon kellett figyelni, különben lemaradt az ember. A fiatal tanárnő megtanította nekünk a 3D Studio Max program alapjait. A beadandó feladat egy saját elképzelésű szoba megtervezése és megalkotása volt. Persze erre is igaz, hogy aki többet foglalkozik vele, azé szebb lesz. Egyébként nem nehéz ez a 3 dimenziós grafika, csak időigényes. De megéri fáradozni vele, mert csodálatos eredmények születhetnek. A vizsga túl nehéz volt, de csak kis mértékben számított bele a végső jegybe.

A DVD technology előadásait ugyanaz az idősebb bácsi tartotta, mint a Digital photography-t. Azaz ezek túl egyszerűek és unalmasak voltak, meg persze megint kellett prezentációkat készíteni (ezúttal kettőt is), de a gyakorlaton megtanultuk a DVD Video formátumú anyagok szerkesztését, DVD menüjének készítését, kis videó szerkesztést az Adobe Encore illetve Premiere programokkal. Mint mindenhol, itt is volt személyes projekt. Mi más, mint egy komplett DVD film készítése, tokkal-vonóval, menüvel, hanggal, zenével, felirattal stb.? Na meg persze Mr. Aalto nyakatekert vizsgakérdései sem maradtak el. Nem profi az angolom, de néha nagyokat néztem, hogy miket írt a papírra... Nem is sikerült jól az írásbeli vizsga, de mivel ebből is 5-öst kaptam gondolom jól sikerült az Airbus A380-as utasszállítóról készült DVD-m, vagy ez a vizsga is csak egy formaságból megkövetelt komolytalan teszt volt.

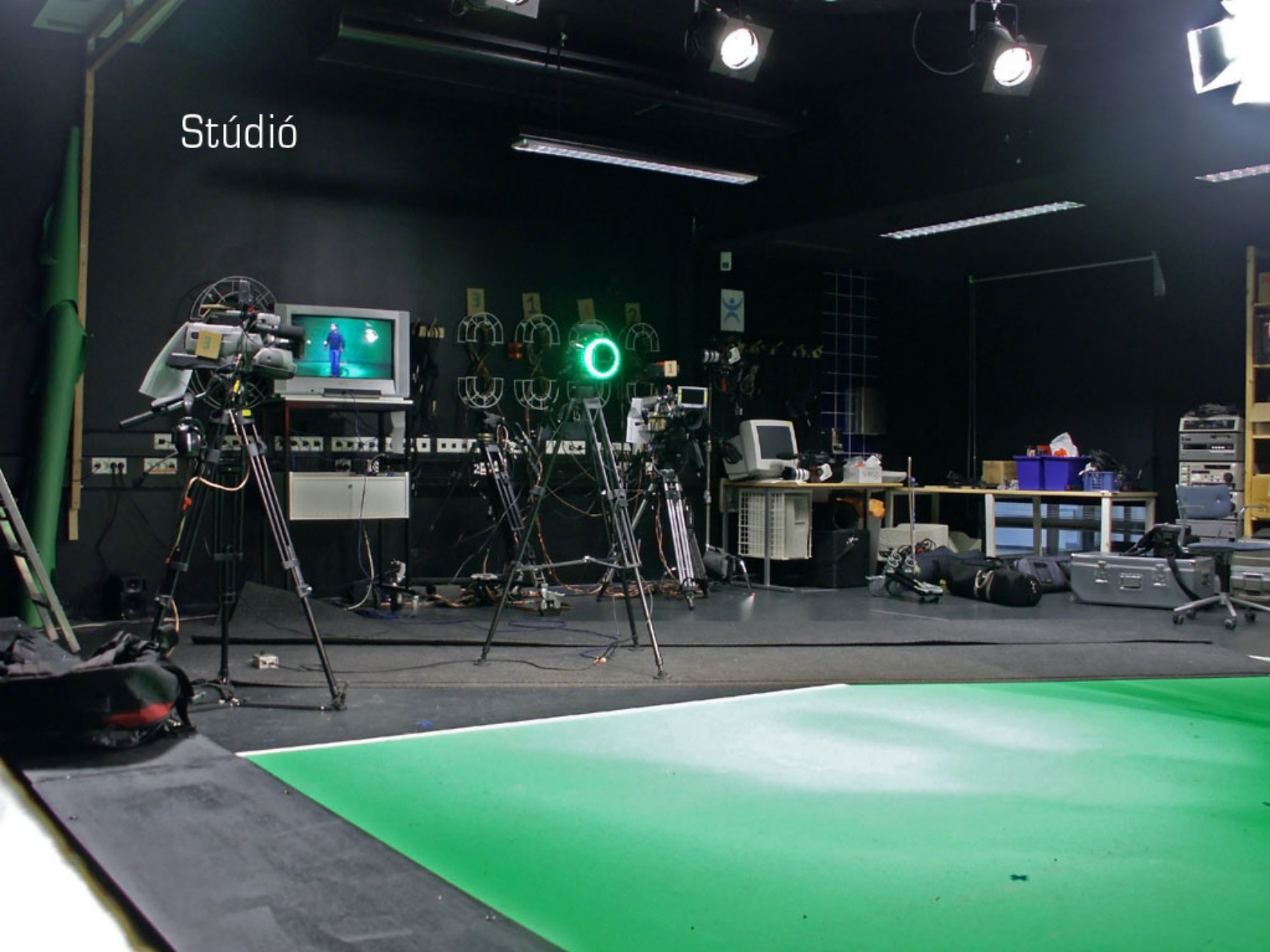
Mivel az EVTEK-ben egy szemeszter két periódusból áll, azaz egy másfél hónapos tanulmányi időszak és egy rövid vizsgaidőszak ismétlődik az őszi és a tavaszi félévben is. Az eddig bemutatott kurzusok csak az első periódusra szóltak. Viszont az Introduction to media technology egész féléven keresztül tartott. Igaz, eléggé különbözött a két periódus, meg 6 kreditpont járt érte. Az első periódusban felváltva tanították a digitális fotózást, digitális videót, digitális audiót és az információ technológiához tartozó web- és mobil böngészés alapjait. Ezekből külön volt vizsga az első periódus végén, majd következett a nyomtatás témakör. Az előadások a kisebbik előadóteremben folytak, ahol jókat lehetett aludni, mivel multiplex mozis jellegű fotelekből állnak a sorok. Az érintőképernyős vezérlővel lehetett leeresztetni a sötétítőket, beállítani a projektort, hangfalakat stb. A laborokon meg 2-3 fős csoportokban dolgoztunk az Indesign programmal, hogy elkészítsük saját, 8 oldalas magazinunkat. A végén pedig lementünk az elképesztően modern nyomda laborba, ahol az egyik profi digitális nyomtatóval kinyomtattuk a munkákat.

Finn nyelvet is lehetett tanulni, de mivel ütközött más tárgyakkal inkább nem vettem fel. Ehelyett a két perióduson át tartó English Conversation-re jártam. Szinte csak az erasmusos diákok vettek részt ezen, illetve egy-két finn is. Egy ír férfi tartotta az órákat, és tényleg a beszélgetésen és az angol nyelv gyakorlásán volt a hangsúly. Nem volt se házi, se vizsga, csupán mindenkinek kellett egyszer egy témát vinnie az órára, amiről lehetett társalogni. Jegyet nem tudom mire kaptunk, gondolom az órán való aktivitás számított, de a 2 kredit azért jár érte. Ez is a kedvenc kurzusom volt, mert mindig jó hangulatban teltek el ezek a kedd délutánok.

A második periódusban folyt az Audiovisual technology. Ugyanaz a páros tartotta, mint a DVD technologyt. Itt viszont a videoszerkesztés került előtérbe, de volt dolgunk mikrofonokkal meg a világítástechnikával is. A feladat egy 5 perces kisfilm elkészítése volt. Mindenkinek kellett írnia egy ötletet, amiről lehetne filmet forgatni, és legjobban sikerültek kerültek kidolgozásra 2-5 fős csoportokban. Mindenki azt választhatta, amelyik ötlet neki megtetszett. Nekem egyszer sikerült kizárnom magam a szobámból, és 27€ -t kellett fizetnem, hogy kinyissák, és ezt a történetet filmesítettem meg két orosz és két etióp csoporttársammal pár vicces elemmel megspékelve. Minden csoport kapott egy profi, komoly kinézetű és tudású kamerát, állványt, mikrofont, meg amit még kértünk. Még a stúdióban is dolgoztunk, ahol megtapasztalhattam, hogy milyen a hollywoodi forgatáskor egy zöld háttér előtt mozogni, majd később eltüntetni azt. Mivel én voltam az ötletgazda, én voltam a rendező és forgatókönyvíró is, ami szintén nagy kihívás volt számomra, hogy 4 embert irányítsak illetve megfeleljek nekik. A forgatás egy teljes napig tartott, de az utómunkálatokkal egy hónapon át dolgoztunk a laborban. Leginkább ilyenkor kellett használnom az angol nyelvtudásomat, és sokszor gondok akadtak, hogy nem értjük meg egymás ötleteit, javaslatait. A vizsganapon megint írtunk egy röhejes tesztet, majd minden csoport munkáját levetítettük. Olyan érzés volt, mint egy film díszbemutatója. Te tudod, hogy mi fog következni a filmben, és a közönség reakciója dönti el, hogy mennyire lett sikeres az alkotás.

Stúdió

Kicsit csalódtam a Web development basics című tárgyban. Itt teljesen fordítva volt: előadás volt, gyakorlat kevésbé. Mármint volt, csak nem igazán tanított semmit a srác. Mindenre nekünk kellett rájönni az előadás anyagából, ami ráadásul nagyon evidensre sikerült. Megtanultuk a HTML nyelv alapjait, szövegszerkesztőben dolgozni, de hogy hogyan kell igazán szép, pl. Photoshoppal tervezett weboldalt kreálni, arról egy szó sem volt. Végül erre is sikerült rájönnöm a magam módján, de hogy mennyit dolgoztam vele...! Mint minden tárgynál, itt is volt projekt, ami mi más lehetne, mint egy saját weboldal. Csakhogy azt XHTML-ben és CSS használatával kellett megoldani (ha érti valaki miről írok), ami azt jelenti, hogy ha működik is az oldal, még rengeteg hiba lehet benne, amit ki kell javítani. Nem is sikerült mindenkinek határidőre befejeznie, köztük nekem se. De ha valakit érdekel megnézheti a munkámat és a többi beadandó feladatomat is a <http://geriki.uw.hu/> oldalon. A vizsga érdekes feladatokból állt és kellőképpen nehéz volt.

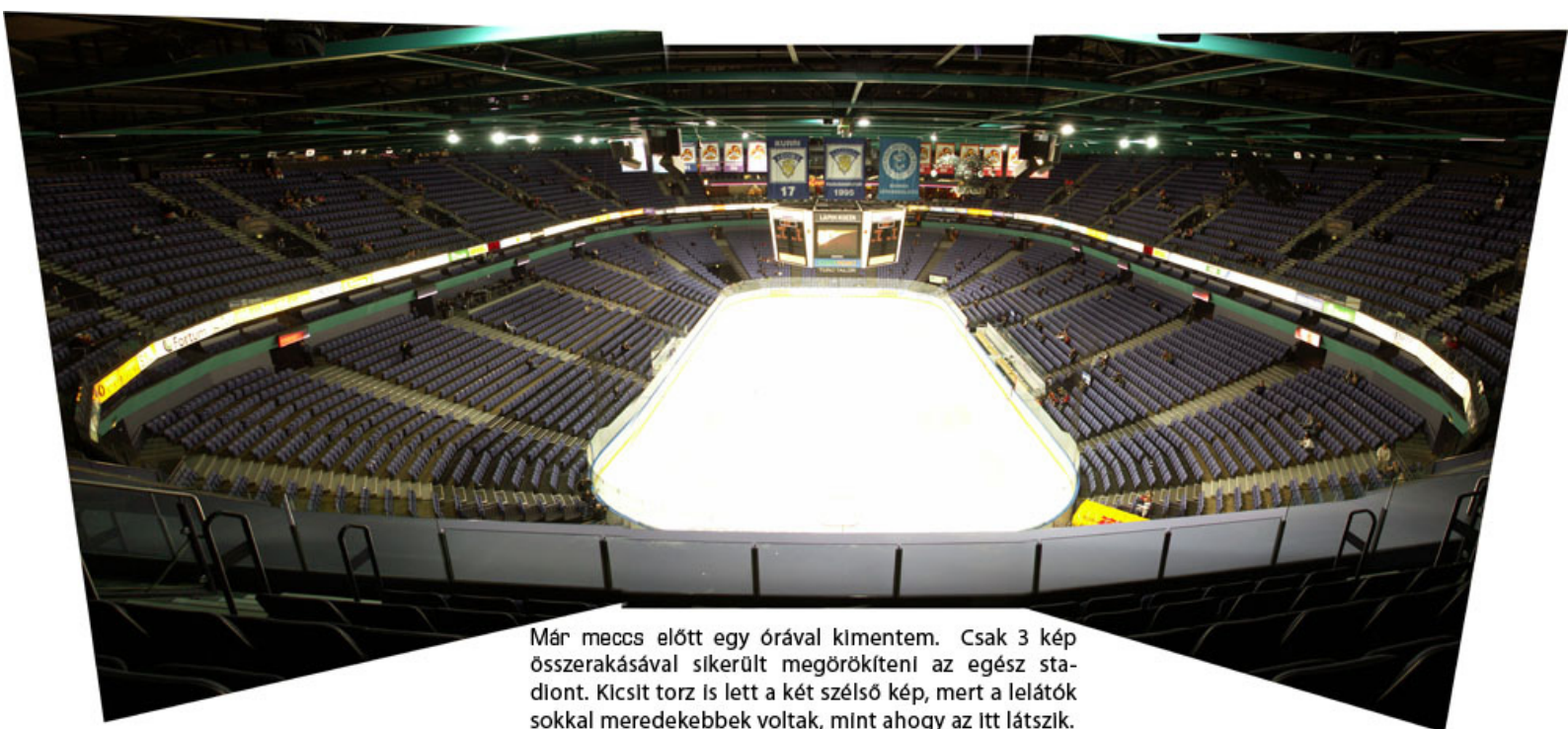
Összességében meg voltam elégedve az oktatással: több a hangsúly a gyakorlaton, mint az elméleten. Itthon sajnos fordítva van, és a szó/írás hamar elfelejtődik, de ha valaki testközelből megismeri az eszközöket, az jobban bevésődik az agyába. Az EVTEK-ben megvan ehhez a kellő felszereltség és anyagi háttér. Az előadások anyagát minden alkalommal feltöltötték az ottani „Neptun” rendszerre, és a házi feladatokat is ezen keresztül kellett elküldeni a tanároknak. Emellett mindenkinek járt egy 200Mb-os tárhely, saját névre szóló weboldallal, e-mail fiókkal. Kurzusokra bármikor fel lehetett jelentkezni (még előkövetelmény sem kell a cserediákoknak), és ugyanígy le is lehetett mondani, ha valamelyik nem tetszett. Így jártam a Leadership és az European Union tárgyakkal. Tömény elmélet, sokkal magasabb nyelvtudást igénylő szinten, ráadásul rengeteg házi feladattal. Pl. a Leadership első óráján már kiadott nekünk egy 20 oldalas angol cikket, mely alapján írni kellett egy oldalt az abban rejlő ötletekről, amiket érdemes lenne továbbfejleszteni. Ráment erre egy hétvégém. Hozzátenném, hogy gyakran kinyomtatva is kézhely kaptuk a sokszor több 10 oldalas előadás anyagát, nem gond a fénymásolás, nincs semmi anyagi akadály.

A tanárok nagyon közvetlenek, segítőkészek, és többnyire tegezik őket a diákok. Itthon örülök, ha elérek valakit, aztán próbálom elfogadtatni a kint tanult tárgyakat, de mindig van valami kifogás, hogy miért nem... Pl., aki esetleg kimegy EVTEK-be és netán felveszi 3D Graphics and animation-t, az nem tud majd felmentést kérni a kötelezően választható CAD alapismeretek 2 című tárgyból, ahol szintén 3D-s grafikát lehet tanulni. Az volt a gond, hogy a 3D Studio Max az nem egy műszaki 3D-s program. Hiába szereztem kint 27 kreditpontot, nem megyek vele semmire. Ezért is javaslom, hogy csak olyan tárgyat vegyen fel az utódom, ami érdekli is. Így nem fog bosszankodni később, mint ahogy én sem. Ha addigra javulna a helyzet, akkor jó hír, hogy a kint kapott jegyek, az eggyel jobbat érnek itthon. Pl. a 3-mas az ott hyvä, azaz good, magyarul jó, vagyis 4-es.

Az ottani Nemzetközi Kapcsolatok Irodája is ott adott támogatást, ahol csak lehetett. Szerveztek nekünk egy nemzetközi napot, amikor minden diák a saját országát képviselte, így alakultak több-kevesebb létszámú csoportok. A helyszín a másik kar aulája volt, és minden ország kapott egy asztalt, ahol el lehetett helyezni prospektusokat, szóróanyagokat, turisztikai kiadványokat az adott országról. A lényeg viszont a gasztronómia volt. Minden csapatnak kellett valami nemzeti eledelt készíteni, amit mások megkóstolhattak. A gulyásleves hamar elfogyott, nem is volt túl sok. Előtte levő este főztük a kilo-i klubteremben, összejöttünk 7-en magyarok, és végre ettünk valami finomat annyi hónap után. A maradékot meg elvittük a másnapi International Day-re. Külön buszt hívtak nekünk, hogy az utazással se legyen gond. Visszafele már mindenki egyénileg oldotta meg a hazautat, de a jegy árát visszakaptuk. Hasonlóképpen az ennivalóhoz szükséges hozzávalókra fizetett költséget, 25€-ig. Nehogy már az vegye el a kedvét a szegény diákoknak, hogy nincs pénzük... Ettem többek közt francia sajtot, spanyol kolbászt, német sósperecet, svájci csokikat, török különlegességeket. Az ír asztalnál oltottam volna szomjamat egy pofa Guinnessel vagy Kilkennyvel, de nem lehetett alkoholt fogyasztani. Így beértem az etióp kávéval is. Minden ország kitalált egy kvízkérdést, amit egy papíron gyűjtöttek össze. Ezzel is ösztönözték az embereket, hogy ellátogassanak minden asztalhoz, ha nem tudták egy kérdésre a választ. A helyesen kitöltők között később nyereményeket sorsoltak ki. Ezen kívül volt még bowlingozás meg kunyhós hétféje az erdőben, igazi fatüzelésű szaunával és tengerben fürdéssel, amiket szintén támogatott az iskola. A hokimeccset még nem is említettem. Hatalmas élmény volt, amikor megnéztünk egy bajnoki mérkőzést egy 13 ezer férőhelyes arénában, majdnem teltházzal.

International day

Már meccs előtt egy órával kimentem. Csak 3 kép összerakásával sikerült megöröktetni az egész stadiont. Kicsit torz is lett a két szélső kép, mert a lelátók sokkal meredekebbek voltak, mint ahogy az itt látszik.

Szabadidőmben bicikliztem és kirándultam, de sok helyre már nem tudtam elmenni, mert hamar elszaladt az idő. Sajnos csak az ottlétem vége felé fedeztem fel a Seurasaari szigetet, melynek növény- és állatvilága egy arborétuméhoz hasonló, és emellett egy skanzen is található. Az eredeti illetve utánzat faházakba csak nyáron lehet bemenni, de kívülről is hangulatosak voltak. De mégsem emiatt volt a kedvenc kirándulóhelyem Helsinki mellett. Rengeteg mókus és cinke él ott. Itthon az is nagy szám, ha 100 méterről látunk egy mókust az erdőben, itt meg kézből esznek. Először nagyon meglepődtem, amikor közeledtem egy mókus felé, és az ahelyett, hogy elfutott volna, még oda is jött hozzám, hátha adok neki valamit. A bátrabbak a lábszáramra is felmásztak. Gondolom hozzá vannak szokva, hogy etetik őket, de akkor is nagy élmény, amikor egy ilyen kis szörmók ráteszi a hideg tapancsát az ember tenyerére, hogy elvegye az elemózsiát. A másik meg a cinkék. Mindig lecsaptak ezek a színpompás madarak, ha valami ételnek tűnőt tartottam a tenyeremben. Egyszer egy nagy uhut is sikerült észrevennem az egyik fenyő tetején. Ha valaki arra fele jár, egy kis hídon lehet átmenni Seurasaari-ra, semmiképp se hagyja ki!

Szabadidőmben bicikliztem és kirándultam, de sok helyre már nem tudtam elmenni, mert hamar elszaladt az idő. Sajnos csak az ottlétem vége felé fedeztem fel a Seurasaari szigetet, melynek növény- és állatvilága egy arborétuméhoz hasonló, és emellett egy skanzen is található. Az eredeti illetve utánzat faházakba csak nyáron lehet bemenni, de kívülről is hangulatosak voltak. De mégsem emiatt volt a kedvenc kirándulóhelyem Helsinki mellett. Rengeteg mókus és cinke él ott. Itthon az is nagy szám, ha 100 méterről látunk egy mókust az erdőben, itt meg kézből esznek. Először nagyon meglepődtem, amikor közeledtem egy mókus felé, és az ahelyett, hogy elfutott volna, még oda is jött hozzám, hátha adok neki valamit. A bátrabbak a lábszáramra is felmásztak. Gondolom hozzá vannak szokva, hogy etetik őket, de akkor is nagy élmény, amikor egy ilyen kis szőrmók ráteszi a hideg tappancsát az ember tenyerére, hogy elvegye az elemózsiát. A másik meg a cinkék. Mindig lecsaptak ezek a színpompás madarak, ha valami ételnek tűnőt tartottam a tenyeremben. Egyszer egy nagy uhut is sikerült észrevennem az egyik fenyő tetején. Ha valaki arra fele jár, egy kis hídon lehet átmenni Seurasaari-ra, semmiképp se hagyja ki!

Nyári hangulat
egy lombhullató
erdőben.

Jellegzetes finn táj: lapos, sok erdő és tó.

Távolságban 1450 kilométert, időben meg legalább „30 évet” repültem vissza December 22-én, amikor megérkeztem Magyarországra. Fájón, kis adagokban tértek vissza az emlékek, amikor Ferihegyről hazaautózva a kátyús utakon romos épületeket, mocskot és falfirkákat láttam mindenhol. Nem kellett sokat várni arra sem, hogy belelépjek egy kutyagumiba. A következő már az volt, hogy amíg a főiskolán voltam, ellopták a biciklimet. Mi jöhet még?! Késelésben még nem volt részem... Ez az én hazám, nem véletlenül nem volt kint honvágyam. Csak a család és a barátok, ami ideköt engem. Mostantól fogva minden olyan hírre, cikkre, műsorra, ami Finnországról illetve Skandináviáról szól, felkapom a fejem. Hiszen ott éltem több mint 4 hónapot, van fogalmam az ottani életről, helyekről, emberekről. Szerencsésnek mondhatom magam, hogy volt erre lehetőségem.

Ha valaki EVTEK-be nyert pályázatot, annak először is gratulálok, másodszor pedig további hasznos és praktikus információkkal tudok szolgálni, ha ír egy levelet a gerriki@yahoo.com címre.

